

In kadar duša tebe mi najde,
najde si srečo, najde pokoj . . .
In brez tebe v večnem iskanju
neutolažen duh je moj!

* * *

Saj vem, na svetu ni kraja,
da se srečava spet . . .
Pomlad za pomladjo odhaja,
umira za cvetom cvet! . . .

Saj vem — na svetu ni kraja! —
A jaz te iščem povsod . . .
od zemlje do svetega raja
ljubezen gre križevo pot . . .

* * *

Ve ptičke drobne, v vejah žvrgoleče,
kaj daljno že pomlad ve slutite?
V poljubih solnca, v rožah hrepenečih,
nemara v dihih ve jo čutite? —

Oh, sluti se pomlad — in v srcu čuti, —
nje topli dih še v dušo prihiti . . .
O, Bog ljubezni, daj, kar srce sluti:
en sam poljub njegov — a do krvi! . . .

M. P. Nataša.

Dvogovor.

In jader belih niste vzrli vrh morja?
„Ne, sokol le je tonil v svitanju neba.“

In grom topov donel v obrežja skalna ni?
„Ne, val le rušil je osamljene čerí.“

In ni krik zmaganih ihtel skoz bojni mrak?
„Ne, z gromom vzduh je polnil mračen le oblak.“

In pesem zmagonosna k nebu ne kipi?
„Ne, val le nad mrličí smrten spev šumi . . .“

Vojeslav Molè.